

POHLAZENÍ PRO DUŠI

Miroslav Hrabica

Motto: Až víra Tvá zhasne, jsem tady pro Tebe.
Až nebudeš vědět kudy kam, porad' se se Mnou.
Až nebudeš nic chtít, povím a dám Ti vše.

SLOVO DO SRDCE

To, po čem toužíme, je láska. To, co hledáme, je láska. To, čemu se tady na Zemi máme naučit, je láska. Lásku dát, za lásku hold vzdát. Lásku přijmout, lásku přenechat někomu jinému, ještě potřebnějším.

Abychom žili v lásce, je třeba nejprve objevit lásku v sobě, naučit se ji nabízet, dávat a nečekat, že za ni něco dostaneme. Abychom žili v lásce, musíme sami sebe poznat, sami sebe pochopit, sami sebe mít rádi.

K sebezpoznání slouží nám také knihy. Kniha, kterou, milý čtenáři, držíš právě v ruce, Ti nabízí pohlazení pro duši, pohlazení Tvého nitra ve chvílích beznaděje, bolesti a slábnoucí víry – budeš-li chtít, budeš-li otevřený, vnímavý a pokusíš-li se pravdivě vidět sebe.

Tak jako budeš otvírat stránky knihy, tak budeš se otvírat i Ty, člověče milovaný. S důvěrou čti. Čti a věř. Čti a zpytuj. Čti a lituj. Čti a děkuj.

Není chvíle, v níž by Ti kniha neporadila. Není chvíle, kdy bys byl zcela sám. Stále s Tebou je Láska, stále chrání Tě, stále Tě pastýř, ovečku svou, vede do bezpečí ovčince.

Nechej se vést, vnímej a otevírej se. Otvírej se lásce, otevírej se poznání, otevírej se vidění krás tohoto světa. Otevři se, odevzdej se, a v Tvé duši zavládne mír. Otevři se, odevzdej se, a budeš jenom láska. Otevři se, odevzdej se, a poznáš svého Otce na nebesích.

Čti srdcem. Čti vroucně. Čti s nadějí. A já povedu Tě k štěstí Tvému navzdory bolestem a nástrahám.

Tato kniha je pro Tebe. Tato kniha je pro Tvou duši.

KORÁLKY MOUDROSTI, LÁSKY A ŠTĚSTÍ

1. Opravdu dokážeme docenit dar života? Opravdu dokážeme poděkovat za to, že jsme?
2. Až budeš méně než prach, staneš se součástí hvězd.
3. Na věci a děje kolem sebe dívej se vnitřním zrakem, na věci a děje kolem sebe dívej se zevnitř.
4. Lásky je na světě tolik, kolik lidí po světě chodí.
5. Život je nádherná louka posetá pestrobarevnými květy. Život je plný pohlazení a lásky. Vidíš je, cítíš je? Vidíš lásku, cítíš pohlazení? A dáváš je?
6. Srdce mužů vytrvale zkrášluje jemnost a laskavost žen. Muži, věř své ženě. Objev a ještě víc rozdej lásku, kterou ona v srdci má.
7. Když člověk člověku pomáhá, tehdy člověk Boha v člověku velebí.
8. Láska je lék, který se učíme podávat. Láska je lék, který všichni toužíme pít.
9. Tělo je stvořeno dokonale, v mysli však vládne malé lidské „já“.
10. Jeden prut zlomíš snáze nežli dva současně. Cesta k Poznání ve dvou je sice obtížnější, avšak o to sladší a dlouho chutnající plody přináší.
11. Z mnoha směrů přicházejí lidé k jednomu cíli, mnoha způsoby poznávají lidé lásku.

12.

Na světě není většího a důležitějšího člověka než ten, kterého jsi právě potkal.

13.

Požehnaný štěstí své ve štěstí druhých spatruje, požehnaný Bohu za dobro i bolest děkuje.

14.

Nejprve se ponoř do lásky vůkol rozprostřené, aby se Tvá mysl zklidnila. Poté se soustřed' na znehybnění mysli, aby láska Tvého srdce ještě jasněji zazářila.

15.

Kolik lidí jsi dnes potkal, tolikrát Tě Bůh oslovil.

16.

Víra v Boha cestou je. Cestou, která někdy bolí. A právě tehdy nejvíce odhaluje svoji krásu a laskavost průvodce.

17.

Tak jako pták lehce přeletí plot a za ním stojící dům, tak snadno se moudrý člověk přenesení přes slova hany a výčitek. Tak jako pták radostně letí, tak i člověk jdoucí správnou cestou děkuje za varování, která, byť nepříjemná a ego umravňující, slyší z úst svých bližních.

18.

Kdo je opravdový přítel, ten říká vždy pravdu, i když není ani pro jednu ze zúčastněných stran zrovna příjemná.

19.

Nikdy nebud' zcela spokojený(á), nikdy nebud' příliš ztrápený(á). Nespěchej a ani dlouho nezůstávej stát na jednom místě. Všechno dělej tak akorát.

20.

Tak jako se lehce člověk při jezení špaget potřísni, tak lehce schází z cesty vedoucí ke Stvořiteli. A tak jako obtížně a většinou ne zcela bez následku čistíme skvrnu od kečupu na bílé halence, tak obdobně s velkými problémy a obrovským úsilím hledáme ztracenou Cestu.

21.

Můžeš-li lidem něco dát, měl bys jim to dávat.

22.

Láska štěstím, ale i řeholí je. Láska odpouští, i když sama pláče.

23.

Když prosíš Boha Otce, pros o čisté srdce, šlechtnost, o dar rozdávat moudrost a lásku. Buď jako On rozpuštěn ve všem a všech. Pochopením rozvaž pouta svých omezení a obejmí celický svět. Láska pak zvítězí a dobro zavládne.

24.

Co vzešlo z ducha, to nemůže být do hrobu dáno. Ostatní oheň pohltní či se v zemi rozloží. Duši nepohřbíš, na těle po smrti nebudeš již Ipět.

25.

Přivedla matka svého syna k duchovnímu učiteli a ten se ho zeptal: „Pověz mi, kde sídlí Bůh, a já Ti dám deset korun.“ Na to mu chlapec, naplněn přirozenou moudrostí, osvěcen Duchem, odpověděl: „To já Vám dám dvacet korun, když mi řeknete, kde Bůh nesídlí.“

Tisíckrát denně kolem Tebe projde Bůh – jak pevná v to je Tvoje víra?

26.

Čím blíže je poutník cíli své cesty, tím více myslí na tento cíl a tím méně vnímá pocity těla, hlad, žízeň, bolest. Boží blízkost přitahuje člověka jako silný magnet, pohlcuje opravdu hledající a nasycuje jejich duši. Člověk, který si zřetelně uvědomuje podstatu všeho, již neklade velký důraz na léky, potravinové doplňky a v duševním klidu, v duchovní čistotě a v těsném přimknutí se k Bohu spatruje univerzální lék na veškeré bolesti těla i duše.

27.

Mysl se rozevřela, vesmír ji přijal a pohltil.

28.

„Chceš-li být sluncem, zapři sám sebe a následuj mne. Chceš-li být sluncem, nezřídka budeš plakat, sténat, prosit o občerstvení své duše. Chceš-li být sluncem, buď sluhou maličkých a nezavírej jim brány vedoucí do království nebeského. Chceš-li být sluncem, otevři dokořán své srdce, pojď a neboj se. Já povedu Tě a ochráním,“ pravil Bůh člověku, který se vroucně modlil.

29.

Mnoho z těch, kteří říkají: „Známe a brány dále otevíráme,“ nezná a lidské duše spíše zavírá a svádí. Cesta k Bohu je úzká a málo oveček po ní dokáže neochvějně celý život kráčet.

30.

Optimismus, láska a Bůh nás přenášejí přes hory bolestí a pastí beznaděje.

31.

Šaty na cestu životem si utkáváme svými činy.

32.

Pro muže není na světě většího učitele, nežli je žena. Pro muže není na světě většího nebezpečí, nežli je žena. A platí to i naopak.

33.

Malých přehmatů druhých lidí snáze dohlédneme nežli velkých omylů svých.

34.

Nechtějte porozumět světu, nikdy mu dokonale neporozumíte. Nespátřujte svůj cíl v poznání těla, nikdy jeho činnost beze zbytku nepochopíte. Nechtějte víc a méně zároveň, než poznat Tvůrce Všemohíra, Lásku, ono všudypřítomné a všeobsažné Prázdno. Ve světě, v poznání rozumem nenaleznete štěstí své. Bohu, Tichu se odevzdejte a své „já“ nechejte rozplynout. Modlitba, meditace, pokorná služba i odevzdané uvnitřňování – to vše jsou dobré cesty, jsou-li zároveň oprostěny od jakékoli formy sobectví a prozářeny láskou.

35.

Plno světla nás neustále obklopuje. Své poznání obohatme vírou a neskonalou láskou.

36.

Bíti se v prsa se slovy: „Jsem nedokonalý“ je moudřejší nežli pravit: „To vím, to znám.“

37.

Život je hra, v níž se mnohdy prohrou vyhrává.

38.

Hledati je cesta moudrých, milovati cesta požehnaných.

39.

Člověk je velký tak, jak velkým jej shledává Bůh, ne on sám či ostatní lidé.

40.

Láska je oběť, která v krásnou růži vykvétá. Láska jsou slzy radosti i bolesti. Láska je chléb živý a věčný.

41.

Nemusíš nic říkat, ani nic činit. Stačí jen, když Tvé srdce bude láskou a dobrodiním trvale přetékat. Pak se Tvůj život stane oázou pro všechny a vše.

42.

Velká síla je ukryta v milosrdenství. Přestože jsi chyboval a Tvé činy mne hodně bolely, odpouštím Ti a stále Tě miluji. Milosrdný člověk nevrací rány, které mu druzí lidé svým jednáním způsobují. Dokáže být laskavý, trpělivý a chápající. Milosrdenství je dávaná radost a láska. Následky chyb přicházejí k člověku, až když milosrdenství odmítne a láska v jeho srdci přestane znít.

Chybuje každý. Milosrdenství, soucitu, opravdové účasti prozářené Poznáním je však schopen málokdo. A proto lidské pokolení nadále drtí jeho omyly, nashromážděné neodpuštění a bol.

43.

Když se léčíš, nazíráš laskavěji na události všedních dnů? Když se léčíš, využíváš lépe darů, které jsi od Boha obdržel?

44.

Až naše pokora, skromnost a moudrost nadobro vymytí chtění, tehdy mír zavládne vůkol. Vymytit znamená prozářit, vymytit neznámá přebít.

45.

Není nad klid. Vnitřní mír dá Ti víc než spěch, vnitřní mír dá Ti víc než kupa věcí a nových zážitků.

46.

Prospěch lidského života se neměří úspěchem u lidí. Co většina populace shledává jako bláhové, to opravdovou cenu v očích Božích má.

924.

Krásná růže má trny. Také život je krásný, i když někdy bolí.

925.

Zdrávas Maria, Královno nebe, andělé zdraví Tebe a já pod Tvoji ochranou usínám, budím se, procházím celým dnem. Zdrávas Maria a děkuji Ti za to.

926.

Každá nauka má své mystérium, každá nauka má jisté útesy.

927.

Shůry se ozvalo: „Tvé prosby slyším a vyslyším každý den. Slyšíš a vyslyšíš i Ty někdy prosby mé?“

928.

Že jsi chudák? Podívej se do svých skříní, do své lednice a spíže. Podívej se na sebe – máš zdravé ruce i nohy. Nejsi chudák. Chudák vypadá a žije úplně jinak.

929.

Neplač neplodně nad sebou, spíše svá omezení zavčas řeš.

930.

Mnohý slyší Slovo a říká: „Je to jenom slovo. Uvěřím, až na vlastní oči uvidím. Uvěřím, až dostanu důkaz, kterého se dotknu.“

931.

Vše pozemské jde ohmatat. Přesto věř i v neuchopitelný, v běžně neviditelný svět.

932.

Rozum se svých pravd skoro nikdy nevzdá. Nechej proto rozum rozumem a jdi svou Cestou.

933.

Až už Tě nebude bavit shromažďovat, jsi zralý na další posun vpřed.

934.

„Pojďte všichni, kdo se lopotíte, a odpočiňte si v mém stínu,“ nabízí strom. Je hodně míst ke zklidnění a povznesení mysli, je hodně míst k otevření srdce a potěšení duše, která nevyužíváme.

935.

Až přijde bolest či smutek, měl bys vědět, jak se s nimi vypořádat, měl bys mít své „know how.“

936.

„Know how“ (vědět jak) proti bolesti, nemocím a smutku má tři složky. Jsou jimi za prvé zlepšená strava, požívání potravin, po nichž se člověk cítí lépe, je „lehčí“ a psychicky odolnější, za druhé pobyt v místech, kde dobře a rychle dočerpá vitální sílu, například v lese, na oblíbeném místě u řeky nebo na rozkvetlé louce. A za třetí „know how“ obsahuje naplnění duše a její povznesení modlitbou, meditací, Duchu plným filmem, zpěvem, knihou apod.

Znáš se i v nevíře, ve svých nesprávných sklonech? Víš, jak svoji slabost překonat, jak se vyhrabat z příkopů omylů opět na cestu a napojit se na Tvůrce všeho? Máš své „know how“?

937.

Darem je cítit, ne vědět a znát.

938.

Služ Bohu, a o to víc bude Bůh sloužit Tobě.

939.

Srdce je víc než jenom sval.

940.

Čím méně světského do Tebe vpadne, tím více dobrého a milostivého z Tebe vypadne.

941.

Když na šachovnici života chybí dáma, není král ve své kůži.

942.

Ve dvou se to lépe táhne, pokud se ti dva dohodnou, kdo, co a kdy bude táhnout.

943.

Smích podvodníků Tě nezraní, smích podvodníků Tě učí, smích podvodníků Tě vede k čisté lásce.

944.

Nebudou Ti rozumět, nebudou Tě chápat a budou se Ti smát. Bůh Tě však pohladí, přivine k sobě a zašeptá: „Děkuji Ti.“

945.

Je černá barva stejně krásná jako barva bílá? Oblékáme si častěji smutek a nevíru, nebo neposkvrněnou duši plnou nadějí?

946.

Rozhodčí našeho života nám často nadržuje. Jeho milosrdenství a odpuštění leží nad všemi zákony. Je milosrdenství a odpuštění také naším chlebem, který každý den pečeme?

947.

Měnil se mnohem pomaleji než všechno kolem něho. Nejdůležitější však bylo, že se neustále měnil k lepšímu.

948.

Výzva, kterou jenom plaše odmítneš anebo se před ní zcela nepokoříš, přijde znova. Výzvy a příležitosti učí nás přiměřené aktivitě, skromnosti a hluboké pokoře.

949.

Sen sice neuchopiš, ale zrealizovat lze.

950.

Kdo předběhne čas, ten nezřídka čeká na ostatní v nehostinných krajích nepochopení.

951.

Po ponoření dolů můžeš vzhůru vylétnout.

952.

Litry voňavek potřebují ti, kteří necítí.

953.

Brány tichem odemknout, ne bezhlavě rozbit.

954.

Tělo je brána, rozum kladivo, srdce klíč.

955.

Nemysli, že myslíš.

956.

Tak jako přítomnost dámy na šachovnici představuje pro krále bezpečí, tak v životě je žena pro muže největší ochranou, aby z cesty lásky a soucitění s druhými nikdy úplně nesešel.

94

957.

Obdobně jako ptáci odlétají do teplých krajín, odvracejí se lidé většinou od člověka, který na cestě zlepšování charakteru ustrnul a jehož srdce skoro zmrzlo.

958.

Necitlivé srdce je jako ledovec, který se plavbou v teplých mořích rozpustí. Škoda jen, že do té doby natropí určité škody.

959.

Každý člověk jednou jasně zasvíti, každý člověk jednou Boha pozná, každý člověk vstoupí jednou za prostor a čas.

960.

Hledej zejména v sobě. Trpělivě nacházej v tichu ve svém nitru a nekonečnou láskou.

961.

Někdo musí ochutnat všechny koláče světa, než uvěří, že všechny jsou dobré a jejich společným základem je těsto. Jiný v to, k čemu první dlouze došel, věří již od počátku a jeho cesta k hlubšímu poznání je podstatně kratší.

962.

Učiniš-li někoho otrokem, i Ty budeš otrokem (například léku) po dlouhá léta.

963.

Nejsme někdy jako holubi – kde nám nasypou, tam letíme?

964.

Dosažení smíru je mnohem cennější než jednostranné vítězství.

965.

V současnosti dokážeme v nejparnějším létě skákat na lyžích, hrát hokej, ale zastavit svoji mysl, úkol tak prostý, stále nezvládáme.

966.

Bez rozvahy a pokojně myslí by se šampion formule 1 nikdy nestal šampionem.

967.

V ústraní a tichu rodí se Vítězství.

95

1655.
Temnoty sílu láskou zruš.
1656.
Pouze láska prosvětí všechny nepřístupné kouty duše.
1657.
Uzavři se světem mír, a pokojem se naplní Tvá duše.
1658.
Zkus slyšet druhé, aniž mluví. Zkus vnímat jejich pocity.
1659.
Dávat – dostávat. Naslouchat Bohu je jednodušší a člověk by se o to měl snažit neustále.
1660.
Když se člověk učí, chybuje. Když člověk odpouští, miluje.
1661.
Dokážeš všechno, co máš, položit na oltář? Dokážeš to, co máš, nabídnout druhým?
1662.
Mít, a nerozdat je jako stát žiznivý u studánky, a nenapít se.
1663.
Strach svazuje, strach ničí lásku. Avšak víra překonává strach a nastoluje pokoj v duši.
1664.
Kdo září, ten nezná strach. Kdo září, ten pln je víry a zcela oddaný vůli Boží.
1665.
Sepjali ruce, probudili srdce a Světlo se vůkol rozlilo.
1666.
Svobodně jako oblak nad hlavou pluje člověk životem, svobodně si vybírá bolest či radost, „já“ anebo my všichni.
1667.
Kde sídlí láska, tam mizí strádání. Kde sídlí láska, tam dlí i pokora a skromnost.

1668.
Lískový ořech rozlouskneš silou, problém vyřešíš láskou.
1669.
Bůh je nekonečná láska a láskou lze dojít k Bohu. Avšak Bůh je víc než „pouhá“ láska.
1670.
Bůh, Světlo, Láska může být jeden pojem, ale také zcela odlišné představy.
1671.
Jsi v rukou Páně v bezpečí? ... Proč se tedy Kristu neodevzdáš?
1672.
Složitě chápeme a realizujeme mnohem snadněji než jednoduché a zcela prosté.
1673.
Velký les a velké město jedno jsou – tam i onde je mnoho duší. V lese však nalezneš více porozumění, pokory a díky za obyčejné, prosté bytí.
1674.
Čeho si vážíš víc – svého života a těla, anebo své duše?
1675.
Jeden shůry uslyšel: „Zde postav dům a zasvěť jej Bohu i nemocným lidem.“ Druzí podle jeho rad dům postavili. Kdo vykonal víc pro Něho?
1676.
Pastýř miluje stejně všechny ovečky svého stáda, pastýř opatruje a chrání ovečky bílé, šedé i černé.
1677.
Zprvu chtěl naléznout v knihách, nakonec našel v srdci.
1678.
Bylina zaplakala, když byla utržena. Bylina zajásala, když ji člověk s láskou a díkyvdáním pro své zdraví využil.
1679.
Opravdu si vážíme všeho, co vidíme, všeho, co bereme do rukou, všeho, co tak či onak ovlivňujeme?

1680.

Když člověk dělá to, co má, dostane to, co potřebuje. Ale také platí, že v životě každého člověka jsou místa, v nichž ukazuje, nakolik se pokoře a skromnosti naučil, kolik lásky, milosrdenství a odpuštění v sobě má.

1681.

Těžkou práci usnadní písnička, těžký život ulehčí modlitba. Zpívej i modli se srdcem. Zpěvem, modlitbou vypneš mysl svou. Zpěvem, modlitbou pohladíš svoji duši.

1682.

Věřící tiše zpíval Ježíši: „Ty jsi mír náš, ty jsi mír náš, ...“ a po chvíli se kolem něho rozlila nádherná zlatobílá záře. Na co pomyslíš, s tím se spojuješ. Na co myslíš, tím jsi.

1683.

Myšlenky provoněné milosrdenstvím, odpuštěním a pokorou jsou sladší a chutnější než všechny zákusky, zmrzliny a dorty. Myšlenky provoněné milosrdenstvím, odpuštěním a pokorou zdobí člověka.

1684.

Pozvedáváš, očišťuješ pravidelně dušičku svou? Máš v duši své Světlo a místo pro každého člověka?

1685.

Hledala sílu, a našla lásku. Šla cestou lásky, a objevila víru a v ní pramen všeho.

1686.

Nevoní nám jenom to, co za vůni považujeme? Nevelebíme jenom to, co nás těší? Spatřujeme skutečně vše kolem nás jako nádherné a dokonalé?

1687.

Jaký jsi dnes byl? V čem jsi chyboval? Jak vroucně, koho a proč jsi miloval?

1688.

Žijeme, abychom vůkol rozdávali lásku. Žijeme, abychom jedině těšili srdce druhých lidí. Žijeme, abychom důvěrně poznali svého Otce na nebesích.

1689.

Skoro rok přestal hledat. Po tuto dobu zachraňoval své děti. Co dříve opominuly udělat, to s nimi nyní doháněl. Tvrdě pracoval celé dny, v duši trochu plakal nad údělem svých ratolestí. Večer obvykle z posledních sil jen hlesl: „Bože, děkuji Ti“ a zcela vyčerpaný usnul. Až se situace zklidnila, ponechal děti dětem a šel svou cestou. Potkal přítele a pravil mu: „Dlouhý čas jsem na Boha zapomínal.“ A přítel mu odpověděl: „Myslím si, že ne, neboť kolem Tebe vidím nádhernou zlatou zář.“

1690.

Nesrovnávej se, abys neztratil pokoj v duši své. A nedbáš-li a srovnáváš-li svůj osud s jinými lidmi, buď s tím, co nyní máš, spokojený. Nedívej se po nadbytku u některých lidí, nýbrž dívej se, o kolik víc máš než chudí a nemocní.

1691.

Jsi povznesený nad příkoří, která Tě prozatím potkala? Odpustil jsi? Stále všechny lidi miluješ?

1692.

Zaslepeni svou „velikostí“ mylně vidíme okolní věci jako nedostatečné a malé. Až opravdu budeme velcí, budeme mít všeho dost a kolem sebe budeme spatřovat jenom krásu, dobro a lásku.

1693.

Kolik knih jsi doposud přečetl? A kolik z nich jsi opravdu prožil?

1694.

Boží symfonie rodí se v čistotě, prostotě a naprostém odevzdání.

1695.

Když potřeboval pít, pil. Když potřeboval jíst, jedl. Vše, co potřeboval, mu Bůh dal, avšak člověk se stále zdráhal uvěřit, že Bůh je.

1696.

„Láska, děti mé, je tu s Vámi stále, navěky,“ praví Bůh každý den lidem.

1697.

Jasně můžeme vidět pouze vlastním srdcem.

Dále již, milý čtenáři, pokračuj sám. Království nebeské, pohled, je najednou v Tobě. Už je máš, neboť jsi s otevřeným srdcem četl, v sobě. Co Tě od nynějška osvítlí, krásného napadne, to si pro horší časy zapiš do bločku, který budeš nosit stále při sobě. Září probuzeného srdce a pročištěné mysli, kterou si ve slovech na papír zaznamenáš, přemůžeš, když si tato krásná „svoje“ slova později znovu přečteš, smutek v dobách nepohody a staneš se moudřejším. V Tvém nádherném úsilí Ti zajisté bude pomáhat Bůh, tak jako pomáhal mně. Vždyť bez Něho by tato kniha nikdy nespatriła světlo světa.

SLOVO NA ROZLOUČENOU

Podstatou dosažení Poznání je prozáření a naprosté projasnění lidského ducha. Různé cvičební, zklidňující a meditační techniky k dosažení jisté úrovně poznání sice napomáhají, nejdůležitější ale zůstává zralost charakteru daného jedince, jeho přirozená moudrost a to, jak dodržuje normy dobrého chování a lidskosti, z nichž stručné, výstižné a ryzí je Kristovo Desatero.

Opravdu celý život se učíme žít. Učíme se skromnosti, díkůvzdání, uvědomění si sebe jako nedůležitého, ale zároveň nenahraditelného střípku Božího díla. Naučíme-li se spočívat v Bohu, dokážeme-li si udržet nepřetržité napojení vzhůru, rozsévat jenom pokoj, nabízet vždy ruku ke smíru a všechno, co umíme a máme, druhým, potom náš život bude někdy v očích mnohých lidí podivný, avšak kráčet budeme nejprímější, nejpříjemnější a nejradostnější cestou do království Ducha, k míru i zdraví těla a k Blaženosti v duši.

Ve všem, co říkáme, konáme, čteme, uplatňujeme, se naučme spatřovat duchovní kvalitu daného výrazu, díla, věci, skutku. Mnohokrát přitom klopýtáme, svého dobrotivého učitele zarmoutíme a On nám odpustí a znovu bude pomáhat. Kéž bychom obdobně odpouštět a pomáhat dokázali i my těm, kteří nás svojí nedokonalostí vlastně dobrou učí a dávají nám ochutnat plody naší odvrácenosti od Boha – Tvůrce Všehomíra.

Co hledáš Ty, milý čtenáři, co je prioritou Tvého hledání? Chceš poznat a dobře zvládnout různé metody pročištění mysli (opravdu pročištění?), chceš vymazat své „já“ (opravdu zcela vymazat?), chceš pomáhat druhým ke zdraví a léčit je (opravdu na těle i na duši léčit?)? Aby nepříjemné otazníky v závorkách zmizely, abys byl ve všem skutečně příkladný a dobrý, radím Ti: „Hledej lásku, uč se především lásce. Uč se nést pokorně kříž svého života, děkuj i za bolístky a rány.

Pomáhej rovněž a zejména těm, o nichž někdo říká, že jsou asi nepřátelé Tví. Nevyhledávej lidi, kteří Tě velebí, kteří Ti pochlebují, kteří Ti slibují snadnou cestu a brzké fantastické zážitky. Pamatuj na prince, kterého za krásnou a milovanou princeznou dovedla cestička úzká, zarostlá a velmi obtížná. Pamatuj, že princ ve všech zkouškách, které ho při putování za princeznou potkaly, obstál, neboť měl srdce plné nesobecké touhy a čisté lásky.

Několiokrát denně si připomínej lásku, poněvadž ještě častěji ji prozatím, možná každý den, asi opouštíš. Láska je nesmírný dar a velká síla. Láska dává, i když sama nemá, dává, protože kdo v sobě chová lásku, ten má stále co druhým nabídnout a rozdat.

Kniha „Pohlazení pro duši“ Ti připomene lásku – v hledání smyslu života, v hledání, jak pomoci bližním při jejich zdravotních zkuškách, v hledání správného chování a nahlížení na všechno, co Tě potkalo a ještě potká. Pochopíš-li život jako službu, naučíš-li se vyváženě pro sebe přijímat i ostatním dávat, budeš požehnán a čistě, bíle zářící. Tvá aura bude nádherná a hřejivá jako slunce, které vyjde zpoza mraků. Kam přijdeš, na co pomyslíš, ke komu promluvíš, to prozáříš. Je to tak jednoduché. Je to tak jednoduché, pokud nikdy nezapomeneš na lásku. Je to tak jednoduché, a tak těžké zároveň.

Jestliže Hledáš, hledej v srdci, hledej pokorně, hledej trpělivě a beze spěchu. Hledej, a nalezeš lásku, mír v duši, království nebeské, jednou vstoupíš za prostor a čas. Jednou – příliš nespěchej, ale také nezapomínej, kam máš jít, nezapomínej na lásku. Čti knihu, která se Ti nabízí, srdcem, čti ji pomalu a tiše. Prožij ji.

Krátké „Korálky moudrosti, lásky a štěstí“, které tvoří základ knihy „Pohlazení pro duši“, nevznikaly cíleně, nepřišly, když jsem se zklidnil a řekl si: „Nyní to přijde, teď mne něco krásného napadne, teď napíšeš několik stránek nové knihy.“ Prostě se ke mně shůry dokutálely. Pouze jsem je zachytil a s poděkováním zapsal do bločku či na kus papíru, který jsem měl právě při ruce. „Korálky moudrosti, lásky a štěstí“ přicházely, když jsem šel po ulici, když jsem se v noci probudil, když jsem ráno jel trolejbusem do práce. A jejich největší gejzír vytryskl ve chvílích, kdy jsem si to ani nezasloužil. Jako by On mne prosil: „Nezapomeň jít svou cestou, nezapomeň, co pro druhé učinit máš.“

Co máme v životě učinit? Jaká je Tvoje, jaká je moje cesta? Příliš toho o své budoucnosti nevíme, avšak je nám asi všem jasné, že nepochybíme, jestliže se budeme chovat, jak nám ukázal Bůh skrze svého Syna. Kde člověk má sklony hubovat, trestat, On dává pochopení, odpuštění a moudrost. Bůh nás netrestá. Naopak. Snaží se nás dovést k duši i život očisťujícím pokání, k řešení a léčbě všech našich starostí a nemocí zejména láskou. Jsme stále velmi nedokonalí. Jsme chtěním, ušlechtilými i docela malichernými touhami prolezlí, k svodům a sebe vyzvedávání hodně náchylní.

A přesto nás Bůh stále miluje, přesto nás nikdy neztracuje, přesto nám trpělivě a shovívavě den co den ukazuje cestu k lepším zítřkům a nabízí: „Pojď, synu (dcero), povedu Tě.“

I když nejsme stroje, někdy se tak chováme. Ráno vstaneme, ještě ani pořádně očima nevidíme, a už chvátáme do práce. V ní často vymýšlíme, vyrábíme a prodáváme to, co tak nezbytně či v takovém rozsahu ani nepotřebujeme, čehož rozumnou míru existence ve světě svojí jistou „zaslepeností“ a velkou snahou několikanásobně překonáváme. Nezapomínáme se nejvíce svými pocity a ani pocity svých bližních. Nemáme čas na svoji duši, málo vnímáme ducha a moudrost toho, kdo nás – lidi – stvořil.

Pro různé důležité i vcelku zbytečné „povinnosti“, kvůli starostem o rodinu, o to, jak se uživit, zapomínáme na ducha rodiny, na své city. Nemáme čas projevit lásku, neučíme lásce zejména tam, kde je to nejpotřebnější, tam, kde láska chybí, kde ji příliš nepoznali, kde ji marně hledají, kde křičí anebo pláčí.

I když nejsme stroje, někdy se tak chováme. Boha ukazujeme na jedné straně jako dobrého pána, ale někdy se jím též oháníme; to když se snažíme nastolit pořádek a poslušnost. Zastrášujeme druhé, a následně se sami dost bojíme – o zdraví, o své děti, o práci, o svůj majetek, prostě o všechno kolem nás, o všechno s námi související. Po odchodu ze zaměstnání nakupujeme, pak něčím nasytíme svůj žaludek a poté se už činíme na svých zahrádkách, budujeme nové ve svých domech. A když to všechno dobře vyjde, pustíme si v podvečer ve chvíli klidu televizní zprávy, pak se podíváme na film či při soutěžích sníme, že i na nás se může jednou štěstí usmát a budeme bohatí. A den končí. Jdeme spát s vědomím, že zítra nás čeká možná ještě větší kolotoč a náročnější program.

Země se točí, den střídá noc, ale kdy naše strádání a dřinu vystřídá pohoda a zasloužená odměna? Všechno Ti dá láska, láska a zase jenom láska. „Láska – pěkné slovo, ale já ji nevidím, ukaž mně ji ve dni, který právě umírá,“ namítnete. A mnohý člověk z našeho bezprostředního okolí nám ji ukazuje, mnohý nás k jejímu vidění přivádí. Chceme ale vidět lásku? Chceme vidět jemnou, skromnou a zářivou podobu Boží lásky, nebo spíše svoji představu lásky? Pěkný byt, zajímavé, skoro bezkonfliktní a finančně slušně ohodnocené zaměstnání, dobře se učící a rodiče nezlobící děti, pozorného partnera, partnerku, klid v rodině i stabilní ekonomickou a vnitropolitickou

situaci ve své vlasti. I tohle můžeme mít, i toto je obsaženo v Boží lásce. Ale nejprve sebe dát, potom brát. Nejprve sám být čist, a až potom mít život bez větších kolizí a bolestí. Tak to je, a že to tak je, dnes již mnohá hlava přijímá, avšak stále málokteré srdce slyší. Málo lidských srdcí se ještě ztotožňuje s tím, že nejprve u sebe je třeba začít, že vše, co jsem dokázal, jsem dokázal ne já sám, ale s Jeho pomocí.

Požehnání jsou ti, v jejichž každém dni je dost místa na lásku, na pochvalu, úsměvy a díky. Požehnání jsou ti, kteří slyší více druhé nežli sebe. Požehnání jsou ti, kteří neberou, ale dávají. Požehnání jsou ti, kteří ruku v ruce s Bohem světem chodí.

Kdo uprázdní svoji mysl a otevře své srdce (zejména pak k lidem vůkol), ten uslyší, co doposud neslyšel, ten uvidí, co doposud neviděl, ten počne vnímat i to, co dříve zcela opomíjel.

Nyní jsi to i Ty, milý čtenáři, pokud jsi knihu dočetl v pokoji, laskavý a nekritizující. Přiblížil ses Bohu a on Ti dá dary lépe slyšet, vidět, cítit. Ne tak, jak Ty chceš, ale tak, jak je to pro Tebe nejpotřebnější a nejlepší. Bůh drží Tě jemně za ruku a nabízí Ti pomoc. Opatruj víc než oko v hlavě toto spojení, neboť právě toto spojení hledáš, právě toto spojení Tě povede bezpečně a i ke Tvé spokojenosti životem.

Láska je dar vyvoleným, poznatkům se můžeš naučit. Nezavrhuj poznatky zcela, važ si poznání dosaženého rozumem, ale hlavně nikdy nezapomeň na lásku a bezpečnou cestu srdce. Tiše a pokorně snášej bičování, pomluvy, kříže neúspěchů, a půjdeš stále dál. Cesta vzhůru je úzká a čím jsi na ní dál, tím více se ještě zužuje. Mysli na lásku a dojdeš k branám ráje, myslí na lásku a sám pochopíš, jak se do ráje vchází.

Tato kniha nepatří do knihovny. Tato kniha, a proto je ve skladnější a „pracovnější“ brožované vazbě, patří do kabelky, tašky, kapsy Tvé. Osloví-li Tě, nos ji při sobě a možná se stane sirkou, která rozzáří Tvůj pošmourný den, dá Ti naději, sílu žít, poznání, že vše kolem nás je v podstatě dobré a velmi krásné. Možná první, druhá, třetí sirka tlumena úkoly, povinnostmi a Tvými bolístkami zhasne. Čtvrtý či pátý přečtený „korálek“ však již dozajista opětovně rozdmýchá ohniček v Tvém srdci, přizívá ho a celého Tě počne léčit, hrát i zbavovat starostí.

„Korálky moudrosti, lásky a štěstí“ navozují v člověku pocity pokání, milosrdenství a nabádají k hlubšímu zamyšlení. Neměly by se

číst denně po stovkách. Tím by do jisté míry ztratily svoji cenu, neboť jedna myšlenka by zastínila druhou ještě dříve, než by ta předchozí byla náležitě využita.

Běžně se korálky zdobíme. Přečtení „korálků“ této knihy Ti také pomůže zkrásnět, pročistí rozjitřenou mysl, nastrojí Tvoji auru i dodá sil těžce zkoušenému tělu. „Pohlazení pro duši“ možná nebude pro někoho zprvu tak poutavé. Časem ale i tento čtenář dojde k poznání, že nejlepší, nejbezpečnější a nejpřínosnější je hledat především v sobě. Nebude se již tolik obracet na vnější učitele a k hodnotným vnitřním prožitkům mu možná právě tato kniha dopomůže. Možná se skrze ni napojíš na pramen nejvyšší, na lásku nejčistší, na Boha, který je tvůrce všeho a poznáš, o čem jsi doposud jen slýchal a snil, uvěříš, v cos zatím vůbec nevěřil.

Knih „Pohlazení pro duši“ může být i odpovědí na Tvoje otázky, může ozrcadlit Tvoji duši, touhy, zklamání i úspěchy. Jde jenom o to naučit se s ní „pracovat“. „Korálky moudrosti, lásky a štěstí“ člověka, který jim opravdu srdcem naslouchá, produchovní, prozáří a zjemní jeho myšlenky, slova i činy. Jak toho dosáhnout? Popros o pomoc, „náhodně“ otevři knihu a přečti „korálek“, na který Ti padnou oči. A chvíli mlč. Potom si znovu přečti tento „korálek“, chvíli mlč, a až jej pochopíš, čti dál anebo otevři knihu na jiném místě. Jak ucítíš, tak, milý čtenáři, učiň.

Když prosíš o radu, odlož veškeré obavy a neměj strach. Nepros zoufale, pros s vírou, že bude Ti ukázáno, že Ti bude pomoheno. Když prosíš o radu, vlož do prosby své srdce a věř, že tak jako Ty jiného člověka, který se na Tebe s důvěrou a prosbou obrátí, vyslyšíš, že tak a ještě mnohem lépe a pro Tebe vhodněji a laskavěji vyslyší Tě láska, vyslyší Tě náš Otec na nebesích, Panna Maria i její Syn. Když prosíš, věř, a poznáš sílu víry. Když prosíš, dobrem buď. Když prosíš, domů k Otci vcházíš.

Kdo má, dej do díže. Kdo nemá, vezmi si z díže. Tak by to mělo být, tak je to spravedlivé, tak je to Bohem žehnané. Dnes trochu poničený stav rovnováhy, vzájemné lásky se všemi a všim lze napravit. Aby se nám to podařilo, nedívejme se po druhých. Dívejme se na sebe, dívejme se do sebe. Pohlad' svoji duši, nastav zrcadlo své duši a miluj se. I Bůh Tě miluje, i Bůh Tě chválí, i Bůh s Tebou někdy pláče. Nestyd' se k Němu přivínout, nestyd' se Jemu přiznat, nestyd' se Jeho před ostatními vyznat. Otevři srdce své.

Přeji Ti, milý čtenáři, vždy, když se k této knize vrátíš, příjemnou četbu a hlavně hluboké procítění myšlenek, které Bůh, jeho andělé a pomocníci rozhodně neadresovali pouze mně. Přeji Ti srdce otevřené a zářící. Přeji Ti pokoj a hladím duši Tvou.

Rovněž Ti děkuji za hezké chvíle, které jsem s Tebou při přípravě a čtení této knihy strávil. Děkuji Ti za srdce, které při četbě hořelo. Děkuji Ti za učiněná předsevzetí chovat se lépe, mírněji a laskavěji. Děkuji Ti za klid, který se kolem Tebe při četbě rozhostil. Děkuji Ti za všechny, které jsi svým světlem osvětlil. Děkuji Ti tisíckrát.

Žij i nadále v pokoji, lásce a Boží ochraně.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Bohu, neboť bez něho jsem pouhé nic, s ním naděje mnohých.

Děkuji svým nejbližším za to, že mne milují a chrání, že mne učí vnímat krásy života i světa. Děkuji svým nejbližším, kteří mně pomáhají nést můj kříž a kteří, když již nemohu a padám pod ním, mne zvednou pohlažením, příjemným slovem a já s jejich pomocí kráčím zase dál.

Děkuji těm, kteří mně způsobili bolest a učili mne ztrácet, odpouštět i pokorně snášet utrpení.

Děkuji těm, kteří mne učili a učí rozdávat, nést a mírnit utrpení jiných lidí a vidět v ostatních jenom to krásné.

Děkuji těm, kteří mne nechápali a nechápou a tak mne nutí přemýšlet o tom, zda chyba není ve mně, zda je opravdu dokáži pochopit, vcítit se do nich a k lásce a radosti je pozvednout.

Děkuji těm, kteří mne chválili a tak mně připomínali, že ne já, ale On je tím, koho chválí.

Děkuji všem, kteří mně pomáhali při vzniku této knihy cennými podněty a laskavými připomínkami.

Děkuji ještě jednou Bohu, že mně tohle vše umožnil, že mne zdvíhal a naoko srážel, aby vybrousil dobré ve mně a vymetl šed' z mých myšlenek a činů.

Děkuji Vám všem.

OBSAH

Slovo do srdce	3
Korálky moudrosti, lásky a štěstí.....	5
Slovo na rozloučenou	159
Poděkování	165

Miroslav Hrabica

POHLAZENÍ PRO DUŠI

Obálka: Anežka Šťastná

Zlom a lito: Tigris, spol. s r.o., Zlín

Tisk: BOMA PRINT, spol. s r.o., Tiskárna Kyjov

Vydal:

Ing. Miroslav Hrabica, SNP 1175, 765 02 Otrokovice

Objednávky a distribuce:

Ing. Miroslav Hrabica, Okružní 4731, 760 05 Zlín, tel. 577 144 734

Vydání první, dotisk

ISBN 80-902322-3-X